

Na sijn goetheyt overvloedigh.

II. Pause.

10 Dat sulcks doch werde beschreven,
Op dat sy, die sullen leven
Na ons, gedencken hier aen,
En den kind'ren doen verstaen:
Dat Godts volck van hem verkoren,
En nieuw'lick wedergeboren,
Hem love tot allen stonden
Voor deef' weldaet niet om gronden.
11 Want de Heer, na sijn goet-
heyt schoon, Heeft van boven uyt sij-
nen troon Op sijn volck genomen
acht, Dat hier onder 't kruys ver-
smacht. Daer hy 't suchten en ver-
langen Hoore der armen gevangen,
En vry maect uyt des doots banden,
En sijn volck verloft uyt schanden.
12 Op dat des Heeren naem en eer
Bekent tot Zion wert, ô Heer; En tot
Jerusalem reyn Sijn lof verbreyt
zy gemeyn: Als de volckeren de-
moedigh T'samen sullen komen spoe-
digh, En de rijcken sullen eeren,

En dienen den Heer der heeren.

III. Pause.

13 Godt vernedert gantsch mijne
kracht Op den wegh, ende heeft ge-
bracht Te niet mijn dagen voorwaer;
Dies spreek ick tot hem eenpaer:
Heer, laet my niet zijn verflagen
In 't midden van mijne dagen,
Want steds blijven en voortvaren,
Heer, uwe dagen en jaren.
14 Gy hebt gemaect vast dat aert-
rijck, En de hemelen al gelijk;
Door uw' kracht seer vast sy staen,
Nochtans moeten sy vergaen:
Maer gy sult blijven bestendigh,
Daerf' oudt werden en elendigh:
Als een doeck seer kleyn van waerden,
En 't kleet eens menschen op aerden.
15 Als een verrot kleet en gewaedt,
Wert oock verandert haren staet,
Hoe heerlick datf' oock nu zijn,
Vergaen sal doch haren schijn:
Maer gy, ô Heer, daer en tegen
Onverandert aller wegen,

Sult